

de verdediging van de provo's

---

de toestand was te schemerig dat wij niet verdwenen
er waren te veel woorden voor deze gezichten nat van

zweet en angst

er waren gezichten die lachende de dood dienden
met snelle ontploffende gewrichten aan de kaken
met rondborstige tongen op bedden van beton gebonden
met gezichten die nooit schaduw zijn voor wie het heet

heeft

met gezichten vol tepels met bloeddorstige biggen

drinkend

met de eeuwige hete ui onder het voor altijd geopende oog
'het oog van een provo zal zijn een voor altijd gesloten

navel

op onze vette overvloedige buik.'

gesloten ogen als pittoreske tegels waarover men

kletterend loopt

op een keurig geboend gezicht (worldpress) zet men geen

vette laars

maar in een vette laars zet men een stevige man
die goed slaan kan

alternatief: men zet de regering af en foltert de waarheid
uit al deze hermeties gesloten koppen die haar verzwegen
jaren lang? eeuwen lang? waar is de sneeuw van de

zomer?

waar is het kapitaal van onze nietsnut en waar waar

zijn gebleven al die sterke armen van de lamlendigen?
waarheid is: te veel heeft men gedaan om te weinig te
doen
waardoor het zover kwam dat arbeiders boerden
machines loeiden als koeien
de grote computer ten leste kakelend zijn windelei
en was er nog steeds van vrouwen en mannen in
portieken van pa's en ma's gevrij
de waarheid is we hebben niet zozeer bewapend tegen
russen en chinezen
maar tegen bloedjonge jongens en meisjes die het spelen
en dansen verstaan
de waarheid is de grootste vijanden van deze tijd zijn:
kerels die middels misplaatste illustraties onze ogen als
eieren uitzuigen
kerels die slapend hun verveelde vrouw meenemen naar
weer zo'n recital
kerels die stelselmatig picasso '39-'45 uit hun ogen
verbannen
kerels die hardnekkig negermuziek zeggen als ze
armstrong parker coltrane bedoelen
kerels voor wie 'blanke muziek' maar tot aan de heroïse
harteklop van beethoven reikt
kerels die o. wilde wel een stoutert willen noemen
kerels die kaartenhuizen bouwen voor wie toch niet meer
mogen spelen

kerels die het weer niet willen veranderen
kerels die alleen de lonen prijzen als ze laag zijn
kerels die dichters honoreren die ze nooit hebben
aangehoord of gelezen
kerels die denken dat hun god is de vriend van iedereen
kerels die denken dat zij sterker zijn dan sommige ideeën
omdat zij eens wat kleurlingen overhoop
hebben mogen schieten
kerels die met vork en mes het varken van hun
wellevendheid slachten
kerels die allemachtig sterk zijn met een heel sterke slaaf
voor hun deur
kerels die de vele goede architecten van ons land nooit
een kans gaven bij town & industryplanning
kerels die steeds hun eigen dood oog als een zon op
zien gaan
kerels die aanbidden de zon van een vorstenhuis die pas
opging toen het al nacht werd
kerels die nog steeds niet weten dat onze nationale
klokken geen klepels behoeven om het
laatste uur te slaan

om deze bittere waarheid huldig ik de provo's, witte
helden van een te winnen wereld

altea/ san roque juni/juli 1966